

1857-06-05

OPHAVSMAND/NØGLEPERSON

Carl Ploug

FAKTA

Dokumenttype:

Note

Arkivplacering:

Mappe 38 nr. 27

DOKUMENTINDHOLD

Afventer transskription

Sanghæfte ved Grundlovsfest

TRANSSKRIFTION

Afventer transskription

SKOVGAARD-MUSEET

Mappe 38 Nr. 27

Grundlovs = festen

den 5te Juni 1857.

For Kongen.

Mel. Vist hold paa Godens Bølge.

Hvor Frihed deltes lige
Imellem Folk og Drot,
Vor Smitgeringe vige,
Der klinger Sandhed godt.
Vi fra betalte Langer
I Hestens Diebstift
Nu høit mod Skyen runger
Et: Leve **Frederik!**

Ei glemt i Danmark være,
(Hvor Mangt vel glemtes tidt!)
Ved **Frederik Folketjære**
Blev folket stærkt og frit.
Sjøndt engt man Grændsen stifter
Med Stormagts Maalesnor,
Den lille Plet er stifter;
Ihi Trostabs Magt er stor.

Af denne Trostabs Hjælde,
Med Hjerte, Sind og Hu,
Ham, hvem vi Dagen skyldte,
Et Leve! bringes nu.
Trygt med sit Folk han stævne
Igjennem alle Sjer,
Dg naar vi **Frihed** nævne,
Skal **Frederik** nævnes her!

Cl. H.

For Grundloven.

Danmark! verdigt Bang og Bølge,
Luft med Bølgen blaa,
Du bestod i Tider strenge,
Da kun Fri var Haa;
Skulde saa i **Frihedsdage**
Vi mistvilde og forfage,
Iffe freidigt Stemmen have
Til et: **Danmark leve!?**

Hvor Sjerfommerluftning bare
Jublen over Jord!
Være — eller ikke være?
Spørge skal ei Nørd.
Med de Lybste, Slaver, Bønder
Være Gen de trende Frænder!
Over Frihed, over Hære
Nøter ei regere!

Lad dem vilse ved Papiret;
Trods alt Overmod,
Frihedsfreet er dog spiret,
Slog i Hjertet Nød.
Størm kan sprede, Lyn kan ramme;
Men fra en „poetisk“ Stamme
Friske Stud vil skyde Grenne,
Atter Tre forene.

Dag, sjonkt denne Land maa sjerne
Hvert et: Tie og Skat!
Der vi først og fremmest værne
Frelsesbrevet selv.
Hellig os hver Tøddel vare,
Alders Stav og Ungdoms Kære
Holt mod Himlen Naaber svare:
Danmarks Grundlov lever!

Før Danmark.

Mel. Kong Karl den unge hjetts.

Når gyldne sønmarfunden
kelyser „Dannevang“
och full är bokelunden
af nåtregalarens Klang,
du Danmarks Følt, dig snyda,
till fest stå manfart opp,
sjung ut din fröjd, din lyda,
din unga Frelsets hopp!

Sjung ut i glada toner,
på varma hjertans vis,
i fulla unisone
det gamla Danmarks pris!
Gång framfar opp kring härden
och öppna dörren vidt,
att fritt må ses för världen
hvad herrligt allt är ditt!

Når faran sig förnyar
och stormen faller på,
och mörka tordöns-snyar
dig åter ofärd spå,
låt amon säng då ringa,
till kamp stå manfart fast
och låt ur sidan kunga
det svärd, som aldrig brast!

Låt då den ståtsonst fara,
som blott gör svart till hvitt!
men rätt skall rätt då vara,
och fritt på allvar feitt!
Din post då Eibern värde,
framåt, du slutna här!
och Nordens gamla garde
skall snart slå hos dig ber.

Så, hvad der än må bringas
af nästa morgenslund,
ej gammal trost betvingas
vid Vester eller Sund!
Så, hvad der komme mände,
det Danmark lever än;
stolt dannebrogens stände!
friskt mod! I danske män!

Sturzenbrcker.

Man synes meget godt om frit
Med Hænderne at virke,
Dg vilde gerne til sig lidt
Af Andres Binding lirke;
Men naar det hedder: „Allemand
Bor frit sig selv ernære“!
Saa raaber man, saa hoit man kan:
„For Guds Skyld lad det være“!

Al Frihed har — vel at forstaae —
Dg skal ha'e sine Grændser;
Men vil man Tingen selv, saa maa
Man ta'e dens Conseqventser.
Kun Den, der Andre unde kan,
Hvad han for sig mon kræve,
Kun han med Alvor og Forstand
Kan raabe: **Frihed leve!**

C. Ploug.

For Norden.

Mel. Kong Christian stod ved høsten Mast.

Velsign, o Gud! det gamle Nord,
Vort Fædrestot,
Med Nordlyst og Hjeldevang,
Med Bogeskrøm og Graneflag,
Med røde Bær og hviden Hag
Dg Havet blaar,
Hvor op af Tvedragt's sunnne Spor
Nu Broderkærligheden groer
Saa godt!

O, lad det's Sønners Hjerterlag
Et meer forgaar,
Men listigt folke ud sin Prag,
Dg vise gjennem Daad sin Magt,
Dg søde af sig selv en Pagt,
Som kan bestaae,
Saa sammen de paa Kampens Dag
For samme Sjæl og samme Sag
Maar staae!

Da skal vi juble høit i Sty
Vor Høraarsang;
Thi da staaer først vor Frihed saal,
Da er vort Liv ei Læringstid,
Da stiftte vi et Overlast,
Et Tryk og Dvaang;
Da skulle Mattens Stygger slippe,
Den Jundag, som da vil grye,
Er lang.

C. Ploug.

Slutningsfang.

Mel. Vi Sønner gjør ei mange Ord.

Vi er jo enige deri,
At være Frihed hulde;
Men lad os ogsaa see, om vi
Er enige tilfulde!
Thi Navnet er jo tun en Klang;
Men naar det gjælder Sagen,
Det synes dog, som mangen Gang
Er del forskjellig Smagen.

At Pressens Frihed er til Gavn,
Naturligvis man trykkes,
Dg mindes uden mindste Savn
Fr. Kiørsens „Maar trykkes“;
Men bliver selv man traadt paa Taa
Af visse stemme Blade,
Saa falder pludselig man paa,
At Friheden gjør Slæde.

Selv ønsker man at tænke frit
Dg troe hvad man behager,
Om det er Meget eller Lidt,
Man mener Ingen rager;
Men naar en Rlyngje samles a'
En aandelig Løsgænger,
Saa finder man, den bør ei ha'e
Sin Troesfrihed længer.